

**FORSTANDER,
LØGUMKLOSTER REFUGIUM**
HELLE SKARUP

REDAKTION:
Opinionsredaktør
Henrik Højgaard Sejerkilde
henh@frmediar.dk, 40408505

Hullerne i ostene. Hvorfor skal vi altid lede efter en taber?

For år tilbage læste jeg en fin lille bog med titlen "Hvem har flyttet min ost". Et af budskaberne i bogen er, at vi kan være i verden på forskellig vis. Vi kan rette al vores opmærksom mod det, der er og glædes over det. Eller vi kan rette al vores opmærksomhed mod det, der ikke er eller som burde være anderledes.

Jeg har lige været til et arrangement, hvor den første oplægholder talte engelsk med en hastighed, der gjorde, at det var umuligt for mig at følge med - der var ikke skruet højt nok op for højtaleren - den næste oplægholder talte et meget uryddelig engelsk, hovedsageligt med fokus på et historisk perspektiv, der ikke interesserede mig - den tredje oplægholder relaterede hele tiden til nogle bøger, som jeg endnu ikke har fået læst.

SOM DU SIKKERT kan fornemme, så var der meget galt og som burde have været anderledes i min optik. På et tidspunkt kunne jeg mærke smilet bryde frem, da jeg kom til at tænke på historien om hullerne i ostene. Jeg havde givet al min opmærksomhed til det, der ikke var.

Jeg valgte nu at rette min opmærksomhed mod det, jeg havde fået med mig hjem denne aften. Den ene af de tre oplægholdere talte et ryddeligt og let forståeligt engelsk, og havde indledt med en meget vigtig pointe. Han talte om, at et tidens største udfordringer er, at vi er blevet så fokuseret på individer, at vi helt har overset det behov og den store glæde og betydning, der ligger i forbundetheden.

Der påhviler den enkelte et meget stort ansvar, og måden, vi har indrettet vores samfund på, er opdelt i enkelte handlinger uden fokus på deres forbindelse. I vores verden har vi skilt tingene ad - der er én, der giver, og én, der tager.

På samme måde, som vi ser verden

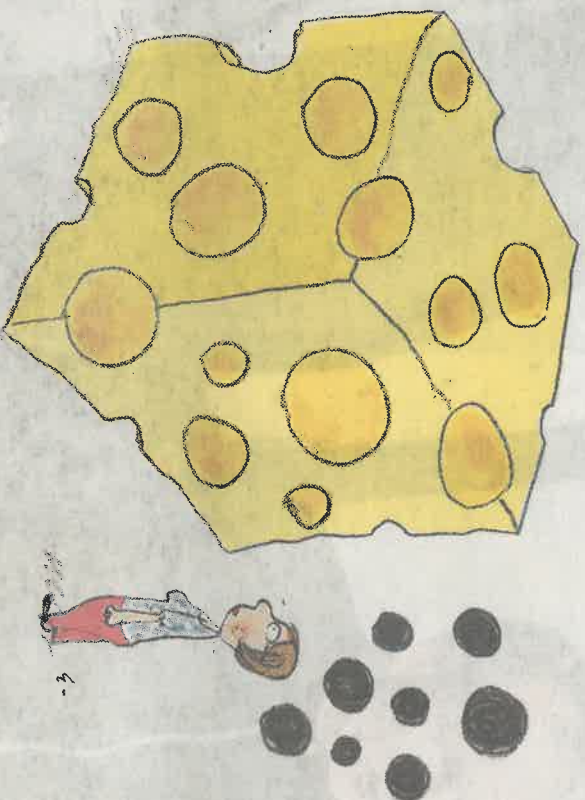

Illustration: Bert Elton

bestå af venner og fjender - forbunds-fæller og modstandere. Når verden opfattes på denne vis, vil der være tale om en kamp, og den er først færdig, når der er én vinder og én taber. Hos naturfolkene er der en meget klar sammenhæng mellem, at tager man noget, så giver man også noget tilbage. Og en kamp er først slut, når der ikke er nogen tabere.

HOS OS HAR vi i mange tilfælde glemt den dybe sammenhæng mellem at tage og give. Her tænker jeg på den meget snakkede har været om, at bl.a. efterlønnere ikke må bidrage med frivilligt arbejde, og at flygtninge ikke må bidrage med deres indsats på arbejdsmarkedet. Og når vi taler om at skulle bidrage til samfundet, formulerer vi det som pligten til at give. Man kan næsten se pilsken røre

på sig. Kunne vi i stedet tale om at møde lysen til at give og bidrage til fællesskabet? Jeg tror, at vi helt har glemt at en sådan findes.

KUNNE VI LEGE med tanken om at stille spørgsmålet til førtidspensjonister og kontanttilæpsmodtager og andre, der får løn fra samfundet: "Hvad har du lyst til at give?" Kunne vi give opmærksomheden til den enkeltes talent; det som vedkommende er god til. Jeg tænker, at mange af os kender den store glæde, det er at kunne få lov at bidrage med det, man er god til.

På samme vis har de fleste sikkert også oplevet, hvor frygtelig det er ikke at kunne få lov at udfolde sit talent og gøre det, man er god til. Kunne vi finde plads til at tage imod, uden at arbejdspladser får nervøse trækninger? Vi

kunne starte med muligheden for at give ind i de sammenhænge, hvor der ikke er erhvervsøkonomiske interesser indblandet.

PRØV AT BRUGE fem minutter på eksperimenter. Tænk på din egen lyst til at give og bidrage til fællesskabet fra det herte-kammer, hvor du kan mærke lysen til at give. Mærk din passion i dit indre, og lad den lede dig. Jeg vil gætte på, at du vil blive fyldt med varme og glæde inden der er gået ret længe. Tænk hvis vi kunne få dette til at ske hos de mennesker, der har mistet relationen til det fællesskab, som vi kalder samfundet.

Det leder mig tilbage til udgangspunktet: Hvad det er, vi giver vores opmærksomhed. Jeg tror på, at vi som mennesker har en unik evne til at sætte retning på vores opmærksomhed. Min oplevelse er, at der har bredt sig en evalueringsskulptur mellem os, hvor det op-leves som fint at være kritisk. Uden en erkendelse af hvad der mistes derved. At selv med en tydelig dagsorden om at fokusere på livets gaver, så er der en næsten hævd vunden ret til at være kritisk, fokuserer på det, der mangler og ikke er.

DET TANKVEKKENDE ER, at vi meget let kan komme til at hænge ud her, hvis vi ikke er vågne og opmærksomme. Vælger vi at sætte fokus på, at intet er muligt, at mennesker er dovne og ikke vil arbejde, at konen ikke lukker garageporten og at de to foredragsholdere, jeg hørte forleden aften var umulige at forstå - ja, så bliver livet småt, hjertet bliver hårdt som kvarts og på sin vis dør alt omkring én.

Sætter vi derimod fokus på lysen til at give og bidrage, til at glæde sig over sin dejlige kone, på det der er - og på den helt særlige pointe, som den tredje foredragsholder havde om fællesskabets gave, ja, så begynder livet at blomstre, hjertet at smelte - og jeg føler mig rig.

KRONIK

Fagpersonale kan lirke lukkede samfund op. Vi skal gøre noget for udsatte børn - men vi vil ikke straffes for det

Benny Andersen,
formand for Socialpædagogerne,
og Grete Christensen,
formand for Dansk Sygeplejeråd

OPMÆRKSOMHED: Tidligere på måneden kom regeringen med sin strategiske for et Danmark uden parallelle samfund. Her lægger man vægt på nødvendigheden af en lang række tiltag og indsats overfor børn i udsatte boligområder. Det er rigtigt set af regeringen. Vi ved, at det er afgørende for børnene, at vi handler tid-

ligt. Og vi ved, det virker, når vi gør det. En trussel om skærpet straf mod vores medlemmer, som regeringens lægger op til i sit udspil, er ikke vejen frem.

I nogle indvandrerfamilier gælder andre kulturelle og sociale normer. Det skaber lukkede miljøer, hvor det er svært at nå ind til familierne. Derfor må vi gå nye veje, hvis vi skal lykkes med at sætte ind i tide. Men det er svært at se nyten i regeringens forslag om at skærpe straffen for fagpersoner,

som ikke underretter mistritsnel blandt børnene. I stedet bør vi fokusere på at udvikle nye handlemuligheder i forhold til at sætte ind i de familier, hvor der er en bekymring for barnets trivsel.

Myndighederne har en pligt til at tage underretninger alvorligt og sørge for, at der bliver reageret på dem. Udfordringen ligger dog i høj grad i, at kommunerne ikke handler hurtigt og godt nok på de underretninger, der kommer. Derfor foreslår vi, at man i sær-

ligt udsatte områder etablerer et udgående team af socialpædagoger, sundhedsplejersker, der har fagligheden og kompetencerne til at forebygge mistritsvel og at handle her og nu.

Mange steder fungerer vi allerede som brobyggere til familier i miljøer, der af forskellige årsager er præget af mistillid til myndighederne. Det handler især om at skabe en indgang og en tillidsfuld kontakt, der gør, at vi kan reagere i tide. Vi har en pligt til at hand-

le, og det kræver, at der sættes ind med de rette ressourcer og kompetencer til at varetage de sager, myndighederne får ind - og det kræver en organisering, der understøtter samarbejdet om en tidlig indsats.

Den indsats vil vi meget gerne levere, men trusler om skærpet straf for vores medlemmer kan få den konsekvens, at fagprofessionelle i højere grad vil underrette af frygt for straf end ud fra en faglig vurdering.